
[2015-32-RE](#)

CAUSA 2015-32-RE

(Segura Cobo c/ Ferrés Toro)

Número de registre 377-2015. Recurs d'empara

Aute del 9 de novembre del 2015

BOPA núm. 79, del 18 de novembre del 2015

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 18 de setembre del 2015, per la representació processal del Sr. Jordi Segura Cobo, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 27 d'abril del 2015 i contra l'aute del 30 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets constitucionals esmentats, que anul·li les decisions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions per tal que es practiquin els dos mitjans de prova indicats en l'escrit d'empara i que la Sala Civil dicti la sentència que s'escaigui. Així mateix, demana que es condemni l'altra part al pagament de la totalitat de les costes del recurs, incloent-hi els honoraris d'advocat i de procurador;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 13 d'octubre del 2015;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

El bufet d'advocats del Sr. Jordi Segura Cobo va comunicar a la Sra. Jennifer Ferrés Toro el seu acomiadament no causal de l'empresa. Mentre es trobava efectuant el preavis de 90 dies, s'absentava dues hores diàries per tal de cercar una nova feina. Un altre bufet li va proposar realitzar unes proves d'aptitud durant uns dies. En assabentar-se'n el Sr. Jordi Segura Cobo, aquest la va acomiadar per causes disciplinàries, ja que va considerar que havia treballat per compte d'un altre bufet, on havia pogut lliurar informació relativa als seus clients.

La Sra. Jennifer Ferrés Toro va presentar una demanda laboral contra el Sr. Jordi Segura Cobo sol·licitant que se'l condemnés a satisfer-li 30.912,33 € en concepte d'indemnització per acomiadament injustificat i al pagament de vacances degudes, imports incrementats dels interessos legals corresponents, així com a declarar i a cotitzar aquests imports a la CASS i al pagament de totes les costes judicials.

Segon

El 18 de setembre del 2014, el Tribunal Unipersonal de la Batllia va dictar una sentència mitjançant la qual estimava substancialment aquesta demanda i condemnava el defenent a pagar a la part actora la quantitat neta de 29.068,98 € (28.310,10 € d'indemnització i 758,88 € en concepte de 10 dies de vacances guanyades i no retribuïdes), juntament amb els interessos legals corresponents, així com a declarar i a cotitzar l'import brut de 30.760,83 a la CASS. Es condemnava igualment el defenent al pagament de les costes judicials.

Tercer

La representació processal del Sr. Jordi Segura Cobo va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 27 d'abril del 2015, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què acordava desestimar aquest recurs i confirmar íntegrament la sentència impugnada.

Quart

La representació processal del Sr. Jordi Segura Cobo va presentar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions per considerar que s'havia vulnerat els seus drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, pel fet d'haver-li denegat els mitjans de prova raonables i adequats per a la seva defensa i pel fet de no haver respectat el seu dret a la igualtat d'armes en el procés, el seu dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, així com el seu dret a ser jutjat per un tribunal imparcial.

Cinquè

El 30 de juliol del 2015, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què desestimava aquest incident de nul·litat d'actuacions.

El 18 de setembre del 2015, la representació processal del Sr. Jordi Segura Cobo, va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 27 d'abril del 2015 i contra l'aute del 30 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Aquesta part manifesta que va acomiadar la treballadora de manera justificada per haver comés una falta molt greu, tipificada a l'article 104.2 del Codi de relacions laborals, ja que va treballar de manera clandestina i retribuïda simultàniament en un altre bufet d'advocats, i considera que encara que ho fes a prova, això esdevenia incompatible i contrari a les regles més essencials de la deontologia. De fet, l'altre bufet va confirmar que la treballadora, durant 3 dies, havia realitzat unes proves d'aptitud consistents en la realització d'uns escrits i en una recerca documental que havien de permetre la valoració de les seves competències i la ponderació de la seva contractació. També va confirmar que per aquestes tasques havia rebut una gratificació.

Segons el parer d'aquesta part, va existir una relació laboral de treball en règim de prova, perquè es reunien tots els requisits legalment establerts a l'efecte. I aquest element és cabdal. I és sobre aquest element que aquesta part ha formulat totes les seves al·legacions i ha proposat les proves per tal de demostrar que la versió de la part adversa sobre la simple realització d'una prova d'aptitud no era certa. Ara bé, la Sala Civil ha permès a l'altra part dur a terme l'activitat probatòria per acreditar la seva versió dels fets, tanmateix ha denegat la pràctica dels mitjans de prova proposats per aquesta part, que si s'haguessin practicat haguessin aportat una informació que hauria conduït a demostrar de forma lògica i raonable que la versió dels fets sostinguda per la part adversa era incerta, a més d'irraonable i d'absurda.

En primer lloc, destaca que la resolució de la Sala Civil es fonamenta únicament en les declaracions de la treballadora i de l'advocada per la qual va treballar clandestinament; declaracions esbiaixades i mancades de veritat, atès que ambdues tenien motius evidents per no exposar els fets conformement a la seva producció. I, en segon lloc, declara que mitjançant les proves sol·licitades, però que van ser denegades, aquesta part pretenia demostrar que la part adversa havia rebut una retribució per un temps de treball en règim de prova, concretament sol·licitava la informació bancària corresponent i la còpia documental de l'entitat bancària, així com el requeriment de la informació corresponent a l'advocada implicada. Això hagués permès la concreció del pagament i, per tant, la seva definició i, seguidament, les seves conseqüències lògiques.

La part recurrent considera que la vulneració dels drets a la jurisdicció i a un procés degut es produeix per la denegació de la pràctica dels mitjans de prova proposats per aquesta part, els quals estaven clarament i racionalment encaminats a demostrar el nucli essencial de la seva defensa davant les pretensions de la demandant, i en absència dels quals aquesta part s'ha trobat en indefensió, atès el seu caràcter essencial que hagués dut a la conclusió contrària a aquella que ha estat establerta per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets constitucionals esmentats, que anul·li les decisions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions per tal que es practiquin els dos mitjans de prova indicats en l'escrit d'empara i que la Sala Civil dicti la sentència que s'escaigui. Així mateix, demana que es condemni a l'altra part al pagament de la totalitat de les costes del recurs, incloent-hi els honoraris d'advocat i de procurador.

Setè

El 13 d'octubre del 2015, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per la manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions, d'acord amb allò que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Considera que del contingut de la sentència impugnada es desprèn una àmplia valoració dels elements probatoris i dels arguments esgrimits per les dues parts. La Sala Civil ha aplicat de manera lògica i motivada l'ordenament jurídic i ha fonamentat la desestimació del recurs d'apel·lació presentat. Segons el parer del Ministeri Fiscal, queda clar que el Tribunal Superior de Justícia va considerar que la denegació de les proves sol·licitades per la part recurrent en primera instància va ser encertada, perquè hi havien proves suficients per permetre la discussió i el debat, i aportar al jutge els elements necessaris sobre la qüestió que s'havia de determinar, és a dir, si el comiat disciplinari estava justificat.

D'igual manera, l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions respon de manera concreta, lògica i fonamentada a totes les pretensions plantejades, detallant els motius pels quals es descarten totes les vulneracions al·legades.

Conclou que les dues resolucions impugnades no són arbitràries ni estan mancades de lògica o de raonabilitat. Allò que pretén el recurrent és una tercera valoració de les proves i recorda que no correspon al Tribunal Constitucional valorar les interpretacions efectuades pels tribunals ordinaris en l'exercici de la seva competència exclusiva.

Fonaments jurídics

Primer

El recurrent considera que s'han vulnerat els seus drets constitucionals a la jurisdicció i a un procés degut, pel fet que es van denegar dues proves proposades per ell. Segons el seu parer, si aquestes proves s'haguessin admès, la jurisdicció ordinària no hauria donat per bona la versió dels fets de la part contrària, sinó que hagués optat per la seva. En concret hagués considerat que allò que havia estat percebut per la treballadora no era una "*gratificació*" sinó una "*remuneració*". Això posaria en relleu, segons el seu parer, l'existència d'una relació amb el pagador i, per consegüent, el comiat hauria estat procedent. Aquesta tesi ha estat mantinguda pel recurrent davant la jurisdicció ordinària, però ha estat desestimada reiteradament.

Segon

El Tribunal Constitucional no pot actuar com a una tercera instància. No pot jutjar quina de les dues versions dels fets és l'apropiada; tampoc pot revisar la qualificació del pagament que es va realitzar.

Com assenyala l'aute del 19 de gener del 2015, (causa 2014-41-RE, Ostoja-Kuczynski c/ Principat d'Andorra), "La jurisprudència d'aquest Tribunal Constitucional ha recordat de manera reiterada que correspon en exclusiva a la jurisdicció ordinària l'examen i la valoració de les proves, (...) dels casos

que examina". O com reitera l'aute de l'11 de maig del 2015, (causa 2015-11-RE, Bergés, SL c/ Bellviure, SA), "l'apreciació de la prova és matèria reservada als tribunals ordinaris."

Aquesta mateixa doctrina s'estableix també en l'aute del 17 de novembre del 2014, recaigut en la causa 2014-36-RE quan declara: *"el Tribunal Constitucional no pot entrar, en principi, en aquesta matèria de la prova. Només ho podria fer si es despregués de manera patent un error indiscutible, clar i diàfan que duqués a conclusions absurdes o arbitràries. O quan s'haguessin denegat a la part uns mitjans de prova essencials"*, sobre aquest darrer punt tornarem a parlar-ne en el fonament jurídic següent.

Tanmateix, salvat aquesta excepció la doctrina jurisprudencial d'aquest Tribunal és constant i invariable quan afirma *"que, en principi, les decisions en matèria d'admissió, pràctica i valoració de proves estan reservades al coneixement de la jurisdicció ordinària"*, com assenyala l'aute d'aquest Tribunal del 7 de setembre del 2013, recaigut en la causa 2013-15-RE. I, això és així, perquè *"El Tribunal Constitucional no té funcions de tercera instància d'apel·lació o de cassació; analitza només els aspectes constitucionals i examina aquelles resolucions judicials que prima facie poden resultar incongruents o arbitràries o que poden contenir raonaments arbitraris o absurds per tal de garantir el respecte al dret a la jurisdicció reconegut en l'article 10.1 de la Constitució (veg. l'aute del 16 de febrer del 2015, recaigut en la causa 2014-45-RE)"; (aute del 20 d'abril del 2015, recaigut en la causa 2015-2-RE, Ouali El Kanze c/ Principat d'Andorra).*

Tercer

Queda tan sols examinar si en aquesta causa la prova denegada seria essencial i decisiva per tal que el jutgador hagués de canviar el sentit de la seva decisió, com afirma el recurrent. Però, la jurisdicció ordinària mateixa explica en les seves decisions com va arribar a la conclusió d'acord amb la qual el comiat era improcedent o injustificat. Ho explica de manera detallada, fins i tot, en alguna de les seves decisions com en l'aute del 30 de juliol del 2015, quan resol l'incident de nul·litat d'actuacions. I insisteix en què es van practicar proves suficients per arribar a aquesta conclusió. La Sala Civil, valorant la prova practicada, entre altres les declaracions de les parts, va arribar al convenciment que la treballadora no havia comés la falta molt greu que se li imputava i que, per tant, el comiat no estava justificat. Apunta que les proves proposades i denegades eren innecessàries i fins i tot abusives i anticipava que no podrien modificar el fet que la treballadora no va cometre una falta disciplinària molt greu.

En conclusió, recordant una vegada més que el Constitucional no és un tribunal de cassació, ens hem de limitar a constatar que la resposta reiterada i unànime dels òrgans jurisdiccionals ordinaris no resulta absurda, ni arbitrària i que la prova denegada no versava directament sobre el nucli essencial d'allò que es discutia –l'existència o no d'una falta disciplinària molt greu- motiu pel qual no s'ha produït cap indefensió.

Per tot allò que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2015-32-RE interposat per la representació processal del Sr. Jordi Segura Cobo contra la sentència del 27 d'abril del 2015 i contra l'aute del 30 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 9 de novembre del 2015.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta Vicepresident

Isidre Molas Batllori

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
Magistrat